

1

CHARLES BRAMWELL BROCKLEY MATKUSTI yksin ja ilman lippua London Bridgen asemalta kello 14.42 lähteneessä junassa kohti Brightonia. Junan jarruttaessa Haywards Heathin asemalla Huntley & Palmers -keksipurkki, jonka sisällä hän matkusti, liukui vaarallisesti kohti penkin reunaa. Mutta juuri kun purkki oli pudota vaunun lattialle, huomavaainen käsipari nosti sen turvaan.

Olipa mukava olla taas kotona. Padua oli jyrkevä punatiilinen Viktorian aikainen huvila, jonka kuistin jyrkkiä katonlapeita reunustivat kuusama ja kärhö. Kuumasti porottavasta auringonpaisteesta oli helpottavaa päästä viileään, ruusun-tuoksuiseen eteiseen. Hän laski laukun lattialle, pudotti avaimet eteisen pöydän laatikkoon ja ripusti panamahatun hattutelineeseen. Häntä uuvutti, mutta oli rauhoittavaa päästä hiljaiseen taloon. Hiljaiseen mutta ei äänettömään. Kaappikello tikitti tasaisesti, keittiössä hurisi ikivanha jääkaappi ja puutarhasta kuului mustarastaan laulu. Modernin tekniikan melusaastetta taloon ei ollut päästetty. Paduassa ei ollut tietokonetta, ei televisiota, ei dvd- eikä cd-soitinta. Ainoat laitteet, joilla hän piti yhteyttä ulkomaailmaan, olivat

radio ja vanha bakeliittipuhelin eteisen pöydällä. Keittiössä hän valutti kraanasta vettä, kunnes se oli jääkylmää, ja laski sitten lasin täyteen. Ei ollut vielä ginin ja limetin aika, eikä näin kuumalla tehnyt mieli teetä. Laura oli jo lähtenyt, mutta hän oli jättänyt pöydälle lapun ja jääkaappiin kinkkusalaatin illaksi. Kauniisti tehty. Hän kulautti vesilasin tyhjäksi.

Eteisessä hän otti housuntaskustaan avaimen ja avasi raskaan tammioven. Hän nosti laukun lattialta, meni huoneeseen ja sulki oven hiljaa takanaan. Hyllyjä ja vetolaatikoita, hyllyjä ja vetolaatikoita, hyllyjä ja vetolaatikoita. Kolme seinää lattiasta kattoon oli niitä täynnä, ja jokainen hylly ja jokainen laatikko oli ahdettu täyteen murheellista roinaa. Neljänkymmenen vuoden aikana hän oli poiminut esineet mukaansa, varustanut ne nimilapuilla ja pannut talteen. Pitsiverhot ranskalaisen ikkunan edessä himmensivät räikeän iltapäiväauringon, mutta yksi säde pääsi livahtamaan niiden välistä ja sai tomuhiukkaset kimaltamaan. Hän kaivoi laukusta Huntley & Palmers -keksipurkin ja laski sen varovasti suurelle mahonkipöydälle, joka oli huoneen ainoa tyhjä taso. Hän nosti kannen ja tutki sisältöä. Vaaleanharmaata karkeaa jauhoa, rakenteeltaan kuin hiekkaa. Aivan samantyyppistä kuin se, jonka hän oli sirotellut vuosia sitten talon takana olevaan ruusutarhaan. Mutta eivät kai nämä voineet olla ihmisen maalliset jäännökset? Ei kai kukaan olisi jättänyt tuhkia keksipurkissa junanpenkille? Hän painoi kannen takaisin kiinni. Hän oli yrittänyt jättää keksipurkin asemalle, mutta lipuntarkastaja oli tuhahtanut sen olevan vain turhaa rojua ja neuvonut häntä pudottamaan sen lähimpään roskikseen.

”Hämmästyisitte jos tietäisitte miten paljon roskaa ihmiset jättävät juniin”, mies oli sanonut sivuuttaen Anthonyyn pyynnön olankohautuksella.

Anthonya ei hämmästyttänyt enää mikään, mutta menetykset koskettivat häntä joka kerta, olivatpa ne pieniä tai suuria. Hän otti laatikosta voimapaperisen osoitelapun ja kullanvärisen täytekynän. Hän kirjoitti mustalla musteella huolellisesti päivämäärän, tarkan kellonajan ja löytöpaikan:

Huntley & Palmers -keksipurkki, jonka sisällä on ihmisen tubkat?

Löydetty London Bridgen asemalta Brightonin klo 14.42 lähteneestä junasta (kuudes vaunu junan alkupäästä laskettuna).

Vainaja tuntematon. Jumalan siunausta, lepää raubassa.

Hän silitti hellästi kantta, etsi hyllyltä tyhjän paikan ja työnsi purkin varovasti muiden tavaroiden väliin.

Eteisen kello kilahdi sen merkiksi, että oli ginin ja limeitin aika. Anthony haki keittiöstä jääpaloja ja limettimehua ja kantoi ne lasiverannalle hopeisella juomatarjottimella, jolle oli nostanut myös vihreän cocktaillasin ja pienen kipollisen oliiveja. Hänellä ei ollut nälkä, mutta ehkä oliivit herättäisivät ruokahalun. Hän ei halunnut jättää huolella valmistettua salaattia syömättä ja huolestuttaa Lauraa. Hän laski tarjottimen pöydälle ja avasi ikkunan talon takana olevaan puutarhaan.

Vanhan ajan levysoittimessa oli upea kullanvärinen äänitorvi. Anthony nosti neulan ja asetti sen varovasti lakritsin-

mustalle levyllle. Al Bowllyn ääni leijaili huoneeseen ja ulos puutarhaan, missä se soi kilpaa mustarastaan kanssa.

The very thought of you.

Se oli ollut heidän laulunsa. Anthony asettui mukavaan nahkaiseen nojatuoliin ja oikaisi pitkät laihat raajansa. Miehuutensa parhaissa voimissa hänessä oli ollut pituuden lisäksi myös massaa, ja hän oli ollut varsin salskea näky, mutta nyt ikä oli kuihduttanut hänen olemustaan ja hän oli melkein pelkkää luuta ja nahkaa. Hän kohotti lasiaan naiselle, jonka hopeakehyksistä valokuvaa hän piteli kädessään.

”Sinulle, rakkaimpani.”

Hän siemaisi juomaansa ja suukotti sitten hellästi valokuvan kylmää lasia ennen kuin pani sen takaisin pöydälle tuolin viereen. Nuorella naisella oli aaltoilevat hiukset ja suuret tummat silmät, joiden hohdetta edes vanha mustavalkoinen valokuva ei himmentänyt. Hän ei ollut klassinen kaunotar, mutta hänessä oli säteilyä, joka sai Anthonyn yhä lumoihinsa vuosikymmenten takaa. Hänen kuolemastaan oli neljäkymmentä vuotta, mutta hän oli yhä Anthonylle koko elämä. Kuollessaan hän oli myös antanut Anthonyn elämälle päämäärän. Anthony Peardewista oli tullut kadonneiden tavaroiden vartija.

2

LAURA OLI OLLUT EKSYSISSÄ, toivottomasti tuuliajolla. Hänet oli pitänyt pinnalla, tosin vain hädin tuskin, kolme asiaa: Prozac, Pinot Grigio ja pään paneminen pensaaseen. Hän oli teeskennellyt, ettei joitakin asioita, niin kuin Vincen syrjähyppyä, ollut koskaan tapahtunutkaan. Lauran olivat pelastaneet Anthony Peardew ja hänen talonsa.

Kun Laura kaarsi tien sivuun ja pysäköi talon eteen, hän laski mielessään, kuinka pitkään oli jo ollut siellä töissä – viisi, ei, melkein kuusi vuotta. Hän oli istunut lääkärin odotushuoneessa ja selaillut hermostuneena naistenlehtiä, kun hänen silmiinsä oli sattunut *Ladyssä* ollut pikku-ilmoitus:

*Taloudenhoitajaa/yksityissihteerii
kaivataan miespuolisen kirjailijan talouteen.
Hakemukset kirjallisina Anthony
Peardewille postilokeroon 27312*

Odotushuoneeseen tullessaan Laura oli ollut oikeissa anella lääkäriltä lisää pillereitä, jotka tekisivät hänen surkeasta elämästään vähän siedettävämpää. Lähtiessään hän oli kuitenkin

päättänyt hakea työpaikkaa, joka – niin kuin sitten kävi ilmi – muutti hänen koko elämänsä.

Kun hän käänsi avainta lukossa ja astui ovesta sisään, talon rauha ympäröi hänet tavalliseen tapaan. Hän meni keittiöön, laski vettä teepannuun ja nosti sen liedelle. Anthony oli varmaan aamukävelyllään. Edellispäivänä hän ei ollut nähnyt Anthonya lainkaan, sillä tämä oli ollut Lontoossa tapaamassa lakimiestä. Odotellessaan veden kiehumista Laura kävi läpi siistin pinon papereita, jotka Anthony oli jättänyt hänen hoidettavikseen: muutama lasku, pari vastausta odottavaa kirjettä ja pyyntö varata lääkäriaika. Laura tunsu huolen vihlaissun. Hän oli yrittänyt olla huomauttamatta, että Anthony oli viime kuukausina käynyt himmeämmäksi. Anthony oli kuin öljyväreillä maalattu muotokuva, joka oli jätetty liian pitkäksi aikaa kirkkaaseen auringonvaloon ja josta kirkkaus ja värit olivat alkaneet hävitä. Tarjotessaan Lauralle työpaikkaa silloin monta vuotta sitten Anthony oli ollut vielä pitkä ja atleettinen. Hänellä oli ollut paksu tumma tukka, kirkkaansiniset silmät ja ääni kuin James Masonilla. Laura oli luullut häntä paljon kuuttakymmentäkahdeksaa ikävuottaan nuoremaksi.

Laura oli rakastunut sekä herra Peardewiin että hänen taloonsa heti astuttuaan ovesta sisään. Rakkaus Anthonya kohtaan ei ollut romanttista laatua, pikemminkin kuin lapsen rakkautta lempienoa kohtaan. Anthonyn luonteenlujuus, rauhallisuus ja pettämätön kohteliaisuus olivat ominaisuuksia, joita hän oli nyt, liian myöhään, oppinut arvostamaan miehissä. Hänen mielialansa kohosi aina Anthonyn seurassa, ja hän piti elämästään nyt enemmän kuin

pitkään aikaan. Anthony oli tuttu ja turvallinen kuin Radio 4, Big Ben tai virallisissa seremonioissa soitettava ”Land of Hope and Glory”, mutta silti hän piti Lauraan aina tiettyä etäisyyttä. Hänessä oli jotain, jota hän ei koskaan paljastanut, jokin salaisuus, jonka hän kätki visusti. Laurasta niin oli vain hyvä. Läheisyys, niin fyysinen kuin henkinen, oli aina tuottanut hänelle pettymyksen. Herra Peardeu oli ollut täydellinen työnantaja, ja sittemmin hänestä oli tullut Anthony, rakas ystävä. Mutta sellainen, joka ei koskaan tuppautunut liian lähelle.

Mitä Paduaan tuli, Laura oli hurmaantunut taloon pellaavaisen tarjotinliinan ansiosta. Anthony oli tarjonnut hänelle työhaastattelussa teetä. Sitä oli tarjoiltu lasiverannalla: teekannu pannumyssyineen, maitokannu, sokerikko ja sokeripihdit, kupit ja asetit, hopeiset teelusikat, sihti ja pidike. Kaikki oli aseteltu tarjottimelle, jolla oli puhtaanvalkoinen, pitsireunainen pellaaliina. Liina oli ollut ratkaiseva tekijä. Padua oli selvästikin talo, jossa kaikki nämä asiat, tarjotinliina mukaan luettuna, olivat osa jokapäiväistä elämää, ja herra Peardeu eli täsmälleen sellaista elämää, jota Lauran sielu janoi. Kun he olivat vasta menneet Vincen kanssa naimisiin ja Laura oli yrittänyt tuoda samanlaisia kauniita asioita heidän yhteiseen kotiinsa, Vince oli virnuillut. Jos Vince joskus joutui laittamaan itse itselleen teetä, hän jätti käytetyt teepussit aina tiskipöydälle, vaikka Laura oli muistuttanut ties kuinka monta kertaa häntä heittäämään ne roskikseen. Vince joi maitoa ja mehua suoraan tölkistä, söi kyynärpäät pöydällä, piteli veistä kuin kynää ja puhui ruoka suussa. Kaikki olivat tietenkin sinänsä pikkuasioita, niin kuin

muutkin päivittäiset asiat, joita Vince teki tai sanoi ja joihin Laura koetti olla kiinnittämättä huomiota mutta jotka siitä huolimatta nyrhivät pieniä paloja hänen sielustaan. Vuosien mittaan niitä tuli yhä lisää ja Lauran sydän kovettui. Hän lakkasi tavoittelemasta edes pienissä yksityiskohdissa samanlaista elämää, jota oli nähnyt koulukavereidensa elävän. Lopulta Vincen kiusoittelu happani ilkeilyksi, ja hän pani halvalla niin tarjotinliinaa kuin Lauraa itseäänkin.

Työhaastattelu oli sattunut olemaan Lauran 35-vuotispäivänä, ja se oli ollut yllättävän lyhyt. Herra Peardew oli tiedustellut, miten Laura nautti teensä, ja oli sitten laittanut hänelle kupillisen. Sen lisäksi kummallakaan ei ollut ollut paljoa kysyttävää. Herra Peardew oli tarjonnut siltä istumalta Lauralle työpaikkaa ja Laura oli ottanut sen vastaan. Se oli ollut täydellinen syntymäpäivälahja, ja Lauran elämässä oli syttynyt toivo.

Vesipannun vihellys keskeytti hänen muistelunsa. Laura otti teekuppinsa sekä pölyrievun ja huonekaluvahaa mukaan lasiverannalle. Kotona hän inhosi siivoamista, varsinkin kun oli asunut samassa taloudessa Vincen kanssa. Täällä siivoaminen oli sen sijaan kuin rakkaudenteko. Kun hän oli tullut taloon, huoneet ja kalusteet olivat näyttäneet hiukan laiminlyödyiltä. Eivät likaisilta tai rähjäisiltä, mutta hiukan unohdetuilta. Osaa huoneista ei käytetty lainkaan. Anthony vietti suurimman osan ajastaan lasiverannalla tai työhuoneessa, eikä hänellä käynyt koskaan vieraita, joten ylimääräisiä makuuhuoneita ei käytetty. Lempeästi, rakastavasti, Laura oli herättänyt talon uuteen elämään huone kerrallaan. Ei kuitenkaan työhuonetta. Siellä hän ei ollut

koskaan käynyt. Anthony oli sanonut heti alkuun, että työhuoneessa kävisi vain hän itse, ja kun Anthony oli poissa, ovi oli aina lukossa. Laura ei ollut koskaan kyseenalaistanut asiaa. Kaikki muut huoneet hän kuitenkin piti niin siisteinä ja raikkaina, että niiden kodikkuudesta olisi voinut nauttia milloin tahansa, vaikka kukaan ei koskaan käynytäkään talossa.

Lasiverannalla Laura otti pöydältä hopeakehyksisen valokuvan ja kiillotti lasin ja kehykset hohtaviksi. Anthony oli kertonut, että kuvassa oleva nainen oli nimeltään Therese, ja Laura tiesi hänen olleen Anthonyn suuri rakkaus. Koko talossa oli esillä vain kolme valokuvaa. Muut kaksi olivat kopioita samasta Anthonya ja Thereseä yhdessä esittävästä kuvasta. Toista Anthony piti yöpöydällä sänkynsä vieressä ja toista kampauspöydällä isossa makuuhuoneessa talon perällä. Laura oli tuntenut Anthonyn jo vuosia mutta ei ollut koskaan nähnyt tämän näyttävän yhtä onnelliselta kuin siinä kuvassa.

Kun Laura oli jättänyt Vincen ja lähtenyt uuteen asuntoonsa, hän oli viime töikseen heittänyt suuren kehystetyn hääkuvan roskiin. Ensin hän oli kuitenkin tallonut sitä kenkensä korolla ja survonut rikkinäistä lasia Vincen virnuilevaan naamaan. ”Rassaamon” Selina saisi kaikin mokomin pitää hänet hyvänä. Vince oli täydellinen kusipää. Se oli ollut ensimmäinen kerta, kun Laura oli myöntänyt asian edes itselleen, mutta se ei saanut häntä tuntemaan oloaan yhtään paremmaksi. Häntä ainoastaan suretti, että oli tuhannut niin monta vuotta elämästään sellaisen tyyppin siivellä. Ilman loppututkintoa, kunnollista työkokemusta ja ammattia hänellä oli kuitenkin ollut vähän vaihtoehtoja.

Kun lasiveranta oli siisti, Laura meni eteiseen ja sieltä yläkertaan pyyhkien mennessään puisen porraskaiteen kullanhoidoiseksi. Hän oli usein ihmetellyt työhuoneasiana, totta kai oli. Mutta hän kunnioitti Anthony'n yksityiselämää samoin kuin Anthony hänen omaansa. Yläkerran iso makuuhuone oli talon hienoin, ja sen isosta erkkeri-ikkunasta avautui näkymä puutarhaan. Se oli ollut Anthony'n ja Theresen huone, mutta nykyään Anthony nukkui viereisessä pienemmässä makuuhuoneessa. Laura avasi ikkunan päästääkseen huoneeseen raikasta ilmaa. Ruusut alhaalla puutarhassa olivat täydessä kukassa. Tummanpunaiset, vaaleanpunaiset ja kermanvaaleat terälehdet muodostivat aaltoilevan röyhelöisen kukkameren, ja niiden ympärillä pörhistelivät suuret pionit ja kirkkaansiniset kukonkannukset. Huumaava ruusun-tuoksu kohosi lämpimässä ilmassa ylöspäin, ja Laura veti syvään henkeä. Tässä huoneessa tuoksui kuitenkin ruusuilta aina muulloinkin, jopa keskellä talvea, kun puutarha uinui roudassa ja ikkunoita peitti kuura. Laura suoristi jo valmiiksi sileät vuodevaatteet ja pöyhi leposohvan tyynyt. Kampauspöydän vihreät lasipurnukat kimaltelivat auringossa, mutta hän tomutti hellävaroen myös ne. Ihan kaikki ei kuitenkaan ollut niin kuin olla pitää. Pieni sininen emalikello oli taas pysähtynyt. Se näytti aikaa 11.55 eikä tikittänyt. Sillä oli tapana pysähtyä joka päivä samaan kellonlömään. Laura katsoi rannekelloaan ja sääti kellon viisarit. Hän käänsi varovasti pientä avainta, kunnes heikko tikitys alkoi uudestaan, ja laski sitten kellon takaisin kampauspöydälle.

Ulko-ovi kuului käyvän, mikä tarkoitti, että Anthony oli palannut aamukävelyltään. Sitä seurasi työhuoneen lukitun

oven avaaminen ja sulkeminen. Äänien sarja oli Lauralle erittäin tuttu. Keittiössä hän valmisti pannullisen kahvia ja asetti pannun viereen tarjottimelle kupin ja lautasen, hopeisen kermakon ja lautaselle digestivekeksejä. Hän kantoi tarjottimen eteiseen ja koputti kevyesti työhuoneen oveen, ja kun se avattiin, hän ojensi tarjottimen Anthonylle. Näytti siltä kuin kävely olisi pikemminkin uuvuttanut kuin virkistänyt Anthonya, niin väsyneeltä hän vaikutti.

”Kiitos, kultaseni.”

Laura huomasi murheekseen, että Anthony'n kädet vapisivat hiukan hänen tarttuessaan tarjottimeen.

”Onko sinulla toivomuksia lounaaksi?” hän kysyi koettaen herätellä Anthony'n ruokahalua.

”Ei. Laita mitä haluat, se on takuulla hyvää.”

Ovi sulkeutui. Keittiössä Laura pesi tiskialtaaseen ilmesytyneen teemukin, jonka oli epäilemättä jättänyt puutarhuri Freddy. Freddy oli aloittanut työt Paduassa pari vuotta sitten, mutta heidän polkunsu ristesivät harvoin, mikä oli Laurasta harmi, sillä mies vaikutti kiinnostavalta. Freddy oli pitkä ja tumma mutta ei mitenkään kliseisen komea. Nenän ja ylähuulen välissä kulki pystysuora arpi, joka veti suuta toiselta sivulta hiukan vinoon, mutta jostakin syystä se pikemminkin lisäsi kuin vähensi hänen viehätysvoimaansa. Hän oli kyllä ystävällinen silloin harvoin kun he törmäsivät, mutta vain siinä määrin kuin kohteliaisuus vaati, joten Lauralla ei ollut paljon aineksia ystävyden hieromiseen.

Hän kävi käsiksi paperitöihin. Kirjeet hän veisi mukanaan kotiin ja naputtaisi ne puhtaaksi kannettavalla tietokoneellaan. Kun hän oli tullut Anthonylle töihin, hänen

tehtäviinsä oli kuulunut Anthony'n käsikirjoitusten oikolukeminen ja puhtaaksi kirjoittaminen vanhalla sähkökirjoituskoneella, mutta Anthony oli lakannut kirjoittamasta jo monta vuotta sitten. Lauralla oli niitä aikoja ikävä. Nuorempana hän oli itsekin harkinnut kirjoittajan ammatia: romaanikirjailijan tai ehkä toimittajan työtä. Hänellä oli ollut vaikka mitä suuria suunnitelmia. Hän oli ollut teräväpäinen tyttö, joten hän oli saanut stipendin yksityiseen tyttökouluun ja sen jälkeen opiskeluoikeuden yliopistoon. Hän olisi voinut hankkia itselleen kunnollisen ammatin – hänen olisi pitänyt hankkia sellainen. Mutta sen sijaan kuvioihin oli tullut Vince. Seitsemäntoistavuotiaana Laura oli ollut vielä suojaton ja vaikutuksille altis, hänellä ei ollut kunnollista käsitystä kyvyistään eikä omasta arvostaan. Hän viihtyi koulussa, mutta stipendi yksityiskouluun tarkoitti, ettei hän ollut missään ihan kotonaan. Isä oli töissä tehtaassa ja äiti oli kaupanmyyjä, ja molemmat olivat kovin ylpeitä älykkästä tyttärestään. Rahaa löytyi, raavittiin kokoon, jotta hänelle saatiin kallis koulupuku, johon kuului sellaisia ennenkuulumattomia turhuuksia kuin sisä- ja ulkokengät erikseen. Kaiken täytyi olla uutta. Ei mitään vanhoja retkuja heidän tytölleen. Laura oli kiitollinen, hän todella oli, sillä hän tiesi oikein hyvin, millaisia uhrauksia vanhemmat olivat tehneet. Mutta se ei riittänyt. Vaikka hänellä oli terävä pää ja kauniit vaatteet, hänestä ei koskaan tullut täysin tasaveroista jäsentä siinä tyttölaumassa, joka koulun aamunavauksissa kuunteli opettajia. Niille tytöille ulkomaanmatkat, teatterireissut, illalliskutsut ja purjehdusviikonloput olivat tavallista arkea. Kyllä hän tietenkin kavereita

sai, kivoja ja reiluja tyttöjä, joiden hienoihin taloihin hän pääsi vieraisille ja joiden kivat ja reilut vanhemmat ottivat hänet avosylin vastaan. Hienojen kotien aamiaispöydässä tee oli kannussa, paahtoleipä telineessä, voi lautasella, maito kannussa ja hillolle oli hopealusikka. Taloilla ei ollut numeroita vaan nimet, ja niiden ympärillä oli pengerrerettyjä puutarhoja, tenniskenttiä ja muotoon leikattuja pensaita. Ja teetarjottimilla oli pellavaliinat. Hän näki täysin uudenlaisen maailman ja oli lumoutunut. Hän uskalsi unelmoida suuria. Kotona aamupalapöytään nostetut maitopullot, margariinirasiat, sokeripussit ja teemukit tuntuivat kuitenkin vetävän häntä maata kohti kuin taskuissa painavat kivenmurikat. Seitsemäntoistavuotiaana hän oli pudonnut kahden maailman väliseen kuiluun, eikä hän kuulunut kunnolla enää kumpaankaan. Silloin hän tapasi Vincen.

Vince oli vanhempi: hyvännäköinen, itsevarma ja kunnianhimoinen. Huomio imarteli Lauraa, ja Vincen itsevarmuus teki häneen vaikutuksen. Vincellä tuntui olevan vastaus kaikkeen, ja hänellä oli itselleen jopa lempinimi: Vince Voittamaton. Vince oli autokauppias ja ajeli punaisella E-tyypin Jaguarilla. Se oli pyörillä kulkeva klisee. Lauran vanhemmat olivat järkyttyneitä. He olivat toivonneet, että opinnot olisivat Lauralle avain parempaan elämään, parempaan kuin heidän omansa. Elämään, jossa olisi enemmän aikaa elää eikä tarvitsisi koko ajan sinnitellä. He eivät ehkä ymmärtäneet, mitä virkaa oli pellavaisilla tarjotinliinoilla, mutta he tiesivät, että heidän Lauralle toivomassaan elämässä oli kyse muustakin kuin pelkästä rahasta. Lauralle siinä ei ollut koskaan ollut kyse rahasta. Vince

Voittamattomalle sen sijaan elämässä oli kyse nimenomaan rahasta ja asemasta. Lauran isä alkoi pian nimittää Vince Darbya tämän veneerisiin tauteihin viittaavilla nimikirjaimilla VD.

Vuosia myöhemmin, kun liitto oli osoittautunut onnettomaksi, Laura ihmetteli usein, mitä Vince oli hänessä nähnyt. Hän oli nätti tyttö, mutta ei mikään kaunotar eikä missään tapauksessa se hampaat, tissit ja pylly -kombo, jollaisia Vince yleensä harrasti. Ehkä hän oli ollut Vincelle haaste. Tai sitten se oli ollut uutuudenviehätystä. Oli miten oli, Vince oli joka tapauksessa alkanut ajatella, että Laurasta tulisi hänelle sopiva vaimo. Lopulta Laura oli alkanut epäillä, että kosinta oli johtunut fyysisen vetovoiman lisäksi myös siitä, että Vince oli halunnut kohottaa sosiaalista statustaan. Vincellä riitti rahaa, mutta pelkällä rahalla ei päässyt vapaa-muurariliittoon tai tullut äänestetyksi golfkerhon hallituksen puheenjohtajaksi. Kauniisti käyttäytyvän ja yksityiskoulun käyneen vaimon oli tarkoitus kiillottaa sivistyneisyydellään hänen kilpeään. Vince tuli kuitenkin katkerasti pettymään. Vaikka ei niin katkerasti kuin Laura.

Kun Laura oli saanut tietää Vincen sivusuhteesta, oli ollut helppo panna kaikki miehen syyksi: nähdä hänet austenilaisittain vaimoan pettävänä moukkana, joka temmelsi kaupungilla sillä aikaa kun Laura, hyveellinen sankaritar, istui kotona kutomassa vessapaperirullansuojuksia tai ompelemassa rusetteja myssyynsä. Syvällä sisimmässään Laura kuitenkin tiesi, että se oli silkkaa seipitettä. Hän halusi epätoivoisesti eroon surkeasta todellisuudesta ja pyysi lääkäriltä masennuslääkkeitä, mutta tämä lupasi antaa pillerit vain

sillä ehdolla, että Laura kävisi ensin tapaamassa terapeuttia. Laura teki niin kuin käskettiin mutta vain saadakseen pillerit. Hän odotti päihittävänsä mennessä tullen jonkun hiirulaismaisen polyesteri-Pamelan ja saavansa sitten lääkeresepin. Mutta terapeutti, vaaleatukkainen Rudi, olikin terävä ja tyylikäs ja pakotti hänet kohtaamaan epämiellyttäviä totuuksia. Rudi kehotti Lauraa kuuntelemaan päänsisäistä ääntään: sitä joka muistutti ikävistä tosiseikoista ja esitti häiritseviä väitteitä. Rudi nimitti sitä ”sisäisen kieliopin kohtaamiseksi” ja väitti sen olevan ”tyydytystä tuottava kokemus”. Laura nimitti sitä kaveeraamiseksi totuuskeijun kanssa ja piti sitä yhtä tyydyttävänä kokemuksena kuin pahasti naarmuuntuneen lempilevyn kuuntelemista. Totuuskeiju oli harvinaisen epäluuloinen tyyppi. Se väitti, että Laura oli mennyt Vincen kanssa naimisiin osaksi siksi, että ei ollut kestänyt vanhempiensa odotuksia ja oli halunnut välttää yliopistolta. Sen mielestä Laura ei ollut uskaltanut mennä yliopistoon koska oli pelännyt epäonnistuvansa, oli pelännyt seistä omilla jaloillaan koska saattaisi kaatua rähmälleen. Se otti myös puheeksi Lauran keskenmenon, jota oli seurannut lähes pakonomainen ja epäonniseksi tuomittu vauvanhankintaprojekti. Totta puhuen totuuskeijun jutut hirvittivät Lauraa. Sen jälkeen kun hän oli saanut Prozacinsa, hän oli kuitenkin lakannut kuuntelemasta keijun puheita.

Eteisen kello löi yksi ja Laura alkoi kerätä kokoon lounastarpeita. Hän vatkasi muniä, lisäsi mukaan juustoa ja puutarhasta poimimiaan yrttejä ja kaatoi seoksen kuumalle pannulle, jossa se vaahtosi ja kupruili ja asettui sitten

kuohkeaksi kullanväriseksi munakkaaksi. Tarjottimelle hän pani sileän valkoisen pellavaliinan, hopeiset aterimet sekä lasin seljankukkamehua. Hän vei tarjottimen työhuoneen ovelle ja sai Anthonyilta takaisin kahviastiat. Kekseihin ei ollut koskettu.